

[Ragnhild Andersen.]

punkter, der er givet udtryk for forud for valget.

Mit parti mener, at man må begynde med at afskaffe den nævnte uretfærdige forskelsbehandling, og det bør man gøre — altså hjælpe dem, der trænger ude i landkommunerne og i købstæderne — før man begynder på at give folkepension til alle borgere, uanset deres indtægter. Mit parti har ikke noget imod at fortsætte forhandlingerne i folkeforsikringskommissionen om en almindelig folkepension; men det forslag, vi har lagt på tingets bord, krydser ikke på nogen måde de forhandlinger, der foregår på dette område.

Med disse ord har jeg begrundet de forslag, mit parti har stillet i § 1 og § 5, gående ud på at hæve renten med tillæg og lommepege til rentemodtagerne i kommunegrupperne II og III til samme satser som i kommune-gruppe I.

Mit parti har også foreslået, at den hjælp, der skal ydes rentemodtagerne, ikke alene bliver en øjeblikkelig håndsrækning, men en varig forhøjelse af grundbeløbene.

Begrundelsen for, at vi har foreslået 200 kr. og 300 kr., er ligetil, nemlig den — hvad vi har sagt før — at man dermed kommer op på de beløb, der af socialdemokratiet selv er nævnt som første rate i forslag om folkepension. Det er nu mere end 1½ år siden, dette forslag kom frem, både i kommissionen og for offentligheden, og der er ikke sket nogen ændring i rentemodtagernes forhold siden da. Intet er vel så mere rimeligt end at holde sig til disse 200 og 300 kr., som man for 1½ år siden anså for rimelige. Jeg forstår ikke, hvorfor regeringen har halveret disse beløb, som man for 1½ år siden mente var en passende forhøjelse.

Mit parti har også foreslået at forhøje brændselhjælpen med 7 hl koks overalt i landet. Jeg har et regnskab fra en gammel rentemodtager, som han kom og gav mig forleden dag. Han bor i København, og han syntes, jeg skulle have alle regningerne fra hans kokshandler, så jeg kunne se, hvad han havde købt, og hvad han havde betalt for sit brændsel. Han kunne naturligvis ikke klare sig med de 18 hl eller de 193 kr., man får i Københavns kommune i brændselshjælp. Hans regnskab viste, at han havde brugt til betaling af 10 hl tyske koks 109 kr., af 18 hl

danske koks 133 kr. og af 7 sække optændingsbrænde 47 kr., altså ialt 289 kr., og det foreligger der kvitteringer for. Desuden har han måttet købe sig en koksspand, som kostede næsten 10 kr. Denne rentemodtager har altså brugt over 100 kr. af sin sparsomme normale rente på 183 kr. om måneden til ildebrændsel. Er det retfærdigt, at en sådan mand kun får 18 hl? Mit parti finder, at samfundet har råd til at give vore gamle og invaliderne et brændselstillæg, som de kan klare sig for i vinterens løb, og derfor har vi medtaget vort forslag om at forhøje brændselshjælpen med 7 hl, altså fra 18 hl til 25 hl ialt.

Et andet forslag, vi har fremsat, er forslaget om at forhøje invaliditetstillægget. Invaliditetstillægget er — således som loven er i dag — forskelligt i de tre kommunegrupper: 276 kr. om året i kommunegruppe I, 264 kr. i kommunegruppe II og 252 kr. i kommunegruppe III. Vi mener, som det fremgår af vort forslag, at disse tre satser bør være ens, men vi mener også, at invaliditetstillægget bør fordobles.

Jeg er ganske enig i, at samfundet bør hjælpe de invaliderede også på andre områder, især med hensyn til at skaffe arbejde og beskæftigelse til dem. Men på hvilken måde man end endevender dette problem, så ved enhver, at der til stadighed vil være rentemodtagere, som man af forskellige grunde, og først og fremmest på grund af deres sygdom, ikke kan placere i produktionslivet. Og der er alligevel blandt dem mennesker, som er forsørgere, som har byrder at bære i forbindelse med hjem og familie, og som derfor sidder yderst vanskeligt i det. Mit parti mener, at det — sådan som rentemodtagerne selv har ønsket det — vil være rigtigt at fordoble invaliditetstillægget.

Jeg finder anledning til overfor det høje ting at oplyse om et brev, jeg fik fra en rentemodtager, hvis hustru er invalid. Jeg fik det for et par dage siden, og med den højtærede formands tilladelse vil jeg oplæse brevet fra denne rentemodtager, som bor i en lille stationsby. Han skriver:

„For 5 år siden rantes min hustru af børnelammelse, og resultatet blev fuldkommen invaliditet. Hun sidder i en rullestol og kan end ikke vende sig selv i sengen, skal hjælpes på toilet samt i